

Forfatter: Baggesen, Jens

Titel: Udrag fra Labyrinten

Citation: Baggesen, Jens: "Labyrinten eller Reise gennem Tydskland, Schweitz og Frankrig", i Baggesen, Jens: *Labyrinten eller Reise gennem Tydskland, Schweitz og Frankrig*, udg. af TORBEN BROSTRØM , Gyldendal, 1971), s. 302. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-baggesen06-shoot-idm139952568119696/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Labyrinten eller Reise gennem Tydskland, Schweitz og Frankrig

Gaden. Jeg saae op til Spiirspidsen, og saae mig der endnu. Saaledes ravede jeg til Vertshuset.

Min lange, tunge, haarde, uendelige Beskrivelse har trættet dig, kizreste Læser? Jeg kan selv ikke mere! hvil og vederqvæg dig paa hvad Maade dig best synes – medens jeg med *Adams* gaar hen at spise i *Hôtel d'Esprit*.

Hôtel d'Esprit

„Aut nulla ebrietas aut tanta sit, ut tibi curas

Eripiat -- Ovid.

Verten har kastet det, som han paastaaer, overflødige St. bort. „Vi har i Strassburg ingen *hellig* Aand, siger han, men desto mere simpel Aand har min Viin“. [...]

Hans Giestgivergaard fortjener for Resten al Berømmelse. Ved Bordet var Selskabet i Aften endnu større og moersommere end i Middags. Det bestod af Franskmænd, Engelskmænd, Tydske og os to Danske. Fire, fem ret artige Damer, hvoriblandt den eene udmærkede sig med de to deiligste Arme, jeg endnu har seet, oplivede og forskønnede det. Da nogle Flasker Viin under allehaande muntre Samtaler vare tømte, og de fleeste af os reiste sig, indbøde Engellænderne hele Selskabet til en Punsch. Forslaget blev almindelig antaget. Bollerne kom paa Bordet, og Glassene gik rundt. De samme *Engellændere*, som tilforn vare tause, bleve nu med eet snaksomme, syngende, larmende. – De *Franske* derimod, som, nippende til Viinen, havde fyldt Værdsct med deres flydende Tungers Vittighed og Indfald, bleve ved hvert Glas Punsch stillere og stillere – deres *Piano* sank meer og meer ligesom Engellændernes *Forte* steeg. *Tydskerne* bleve de samme. Damerne listede sig efterhaanden bort. Gallierne bleve endelig aldeles tause, og Britterne aldeles vilde. Det var en særdeles underholdende Aften, eller rettere Nat; thi Klokken var allerede henimod Et. Jeg formærkede ved denne Leilighed, hvilket uendelig Fortrin i selskabelig Behagelighed, Franskmændene har for Engellænderne. De første ere i følge deres Natur meddeelende, deeltagende, aabne, snaksomme, muntre. Et Glas Viin, som de sielden drikke uden at spæde

det med Vand, er nok, for at holde dem varme; de sidste derimod trænge til en voldsommere Begeistring; Punschen maa heede dem, de maae drømme dem hiemme, for at – sværme og larne med overvættets Overgivenhed; thi i Midten mellem Stillehed og Støi kan ingen Engellænder længe blive staaende. Fruentimmerne, som animere hine, genere disse. En Franzos taler ti Gange bedre i en Dames Nærværelse, en Engellænder ti Gange bedre, naar hun er borte. *Tydskeren*, født Cosmopolit, er det eene som det andet, og best i sit Mag og Fag mellem begge Yderligheder. Viin og Punsch, med eller uden Dame er ham det samme, hans Begeistring, om man kan kalde den saa, kommer inden fra. Han er derfor og mere Herre derover. I selskabelig Sviir er Engelskmanden den stærkeste, Franzosen den artigste Tydskeren den beste – ligesom i Litteraturen.

Jeg havde seet *Münsteren* i Dag, og holdt derfor ud med Britterne til den sidste Draabe. Vi sang:

„For tive Capitainer,
„Alle i en Rad!
„Ladida! ladida! dallalla!
„Leida, rida, rada!
Lada, didili, da!
- - -
„Det er min Donnas Fødselsdag!
„Kom! iad os holde Helligdag!
„Hver være lystig!* etc.

Kun een af dem kiendte denne brittiske Matros-Vise, den eneste jeg veed, som kan sættes i Ligning med vore lignende Sømandssange; men alle frydede dem usigelig over den, for den liden Meening, og den megen Glæde, som hersker deri.

* For twenty Captains
All in a row!
Ladida &c.
This is Mylady's Birthday!
Come, let us keep a Holy-day!
Let us be marry! &c.